

ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ СУБ'ЄКТІВ ОХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

ХОРТ Ігор Володимирович - здобувач МАУП

В статті досліджується організаційне забезпечення суб'єктів охоронної діяльності в Україні. Її результати дають основу констатувати, що в існуючих нормативних актах, які регулюють сферу охорони, існують суттєві недоліки. Їх усунення обумовлює необхідність удосконалення правового регулювання охоронної діяльності на законодавчому рівні.

Обґрунтовується необхідність внесення змін до законодавства про передачу права на видачу ліцензій на надання послуг, пов'язаних з охороною державної та іншої власності і охороною громадян, відповідним органам Міністерства юстиції України. Відзначається, що робота по удосконаленню організаційного забезпечення суб'єктів охоронної діяльності повинна завершитися введенням в дію всіх актів законодавства, які лежать в основі здійснення охоронної діяльності в Україні, що, в свою чергу, матиме безпосереднє вплив на підвищення її якості та ефективності.

Розробка і прийняття інституційних актів « Про зброю » і « Про приватну детективну діяльність », наряду з уже прийнятим Законом України « Про охоронну діяльність » створить сприятливі умови для розвитку всіх видів охоронної діяльності, підвищить якість взаємодії її суб'єктів і буде сприяти удосконаленню державного контролю і нагляду за діяльністю недержавних суб'єктів в цій сфері.

Ключові слова: суб'єкти охоронної діяльності, організаційне забезпечення, правове регулювання охоронної діяльності, державний контроль та нагляд за діяльністю недержавних суб'єктів охоронної діяльності.

Дослідження організаційного забезпечення суб'єктів діяльності суб'єктів охоронної діяльності в Україні дає підставу констатувати, що в існуючих нормативних актах, що регулюють відносини у сфері охорони, існують суттєві недоліки. Їх усунення обумовлює необхідність правового регулювання охоронної діяльності на законодавчому рівні. Окремі накази, якими затверджені відповідні Положення про ДСО при Міністерстві внутрішніх справ є внутрішньо суперечливими. У зв'язку з їх недостатньо чіткими формулюваннями, ускладнюється їх розуміння, допускається різне тлумачення, і врешті-решт створюються труднощі для застосування їх приписів на практиці.

Як зазначає переважна більшість науковців, на сьогодні має місце не врегульованість статусів як державних, так і недержавних суб'єктів охоронної діяльності та їх правцівників, а норми, що нині регулюють засади їх взаємодії, а саме договори, що укладаються про взаємодію, носять виключно декларативний характер. Так, у документах, які регулюють взаємодію суб'єктів охорони, не зазначені способи одержання офіційної інформації недержавними суб'єктами охоронної діяльності, про загальне офіційне і доступне джерело інформації про стан оперативної обстановки в регіоні, області або районі,

Більше того, на сьогодні МВС України є монополістом на ринку надання охоронних послуг і конкурентом недержавним охоронним суб'єктам які здійснюють її на підставі ліцензії, яка їм видається, відповідно до п. 2 Постанови Кабінету Міністрів України від 14 листопада 2000 р. № 1698 «Про затвердження переліку органів ліцензування» [12]. Порядок видачі ліцензії та відповідного контролю регулюється Наказом Міністра Внутрішніх справ від 13 березня 2006 року № 24/238 «Про затвердження порядку контролю за додержанням Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з надання послуг, пов'язаних з охороною державної та іншої власності, надання послуг з охорони громадян» [14].

Зрозуміло, що поєднання в одній особі органу по ліцензуванню та контролю, а також конкурента на ринку надання однорідних послуг потенційно ставить під сумнів його незацікавленість. У будь-якому випадку об'єктивно необхідно враховувати відомчі інтереси, які завжди будуть мати місце при внутрішньогалузевій конкуренції, яка відкрито вбачається в реальних умовах функціонування ринку охоронних послуг.

Не виходячи за межі нормативно-правового регулювання, яке існує на сьогодні, вирішення вказаної проблеми могло б мати місце в разі визначення органом ліцензування та контролю за наданням послуг з охорони власності і охорони громадян Міністерства юстиції України. Це можна було б зробити шляхом внесення змін до відповідних підзаконних актів, зокрема в п. 2 Переліку органів ліцензування, який затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 14 листопада 2000 р. № 1698 «Про затвердження переліку органів ліцензування» [12].

Можна запропонувати внесення змін у цю постанову в такій редакції: МВС України передати право на видачу ліцензій на надання послуг, пов'язаних з охороною державної та іншої власності та охорони громадян Міністерству юстиції України, шляхом доповнення переліку органів ліцензування МЮ України з відповідним правом видавати вищезазначені ліцензії.

Щодо здійснення контролю, то це питання можна вирішити шляхом внесенням змін

до Наказу Міністерства Внутрішніх справ від 13 березня 2006 року № 24/238 «Про затвердження порядку контролю за додержанням Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з надання послуг, пов'язаних з охороною державної та іншої власності, надання послуг з охорони громадян» [19]. Необхідно виключити з переліку органів контролю Міністерство внутрішніх справ України та підпорядковані йому територіальні органи – головні управління МВС України в Автономній Республіці Крим, - м. Києві та Київській області, управління МВС України в областях та м. Севастополі та передати ці функції центральному органу виконавчої влади Міністерству юстиції України.

У зв'язку з вищевикладеним, виникає необхідність внесення змін у нормативно правові акти, які регламентують діяльність Міністерства юстиції України. Це стосується Постанови Кабінету Міністрів України від 14.11.2006 р. № 1577 «Про затвердження Положення про Міністерство Юстиції України» [19]. та Наказу Міністерства юстиції України від 14.02.2007 р. № 47/5 «Про затвердження Положення про Головне управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головні управління юстиції в областях, містах Києві та Севастополі та Положення про районні, районні у містах, міські (міст обласного значення), міськрайонні управління юстиції» [19]. Відповідно до запропонованих змін, необхідно наділити вищевказані органи правом видавати ліцензії для надання охоронних послуг та правом здійснювати контроль за додержанням ліцензіатами Ліцензійних умов.

Внесення таких змін сприяло б більш оперативному вирішенню питань, пов'язаних із здобуттям ліцензії на право надання послуг з охорони власності і громадян, усуненню негативних наслідків об'єднання в одній особі конкурента на ринку охоронних послуг, і державного органу, що видає ліцензії на право здійснення цього ж виду підприємницької діяльності і більш того, контролю за дотриманням Ліцензійних вимог. Реалізацію цієї пропозиції, зробило б неможливим порушення термінів розгляду заяв суб'єктів підприємницької діяльності на здобуття ліцензії

з надання охоронних послуг.

Завершуючим етапом роботи по удосконаленню організаційного забезпечення суб'єктів охоронної діяльності буде приведення актів органів виконавчої влади у відповідність до вказаних змін. У результаті реалізації вказаних пропозицій буде приведено в систему все законодавство, що становить правову основу охоронної діяльності в Україні, що, поза сумнівом, буде сприяти підвищенню його якості та ефективності. У свою чергу, розробка і прийняття інституційних законів «Про зброю» та «Про приватну авіаційну діяльність», поряд з уже прийнятим Законом України «Про охоронну діяльність» створить сприятливі умови для розвитку всіх видів охорони, підвищить якість взаємодії її суб'єктів, сприятиме удосконаленню державного контролю та нагляду за діяльністю суб'єктів недержавної охоронної діяльності.

Ми пропонуємо удосконалити термінологію, що стосується даних видів діяльності та викласти в Законі України «Про охоронну діяльність» [19] їх у такій редакції:

«охоронна діяльність – це діяльність з надання послуг, пов'язаних з охороною майна юридичних і фізичних осіб та забезпечення особистої безпеки фізичних осіб на підставі цивільно-правових договорів»;

«державна охоронна діяльність – діяльність спеціально уповноважених державних органів, які здійснюють за цивільно-правовими договорами діяльність по охороні майна юридичних і фізичних осіб та забезпечення особистої безпеки фізичних осіб»;

«недержавна охоронна діяльність – діяльність підприємств і організацій недержавної форми власності, а також громадян – підприємців, які на підставі ліцензій здійснюють охоронну за цивільно-правовими договорами щодо охорони майна юридичних і фізичних осіб та забезпечення особистої безпеки фізичних осіб»;

«суб'єкти охоронної діяльності – спеціально уповноважені державні органи та суб'єкти господарювання недержавної форми власності, а також громадяни-підприємці, які виконують за цивільно-правовими договорами діяльність з охорони майна юридичних і фізичних осіб та забезпечення особистої безпеки фізичних осіб».

«суб'єкти державної охоронної діяльності

– спеціально уповноважені державні органи, які виконують за цивільно-правовими договорами діяльність з охорони майна юридичних і фізичних осіб та забезпечення особистої безпеки фізичних осіб»;

«суб'єкти недержавної охоронної діяльності – підприємства і організації недержавної форми власності, а також громадяни-підприємці, які виконують за цивільно-правовими договорами діяльність з охорони майна юридичних і фізичних осіб та забезпечення особистої безпеки фізичних осіб».

Слід зазначити, що положення недавно прийнятого Закону «Про охоронну діяльність» протирічить положенням ст. 15 Закону України «Про захист економічної конкуренції» [19], статей 25, 27 Господарського кодексу України [19], ст. 6 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» де зафіксовано, що органам державної влади, які регулюють відносини у сфері господарювання, приймати акти або здійснювати дії, що визначають привілейоване положення суб'єктів господарювання тієї або іншої форми власності, або ставлять в нерівне положення окремі категорії суб'єктів господарювання або іншим способом порушують правила конкуренції, забороняється. Більш того, цим Законом погіршуються умови конкуренції на ринку надання охоронних послуг, зокрема встановлюються жорсткіший порядок ліцензування, та не унеможливується вплив господарюючих структур на орган ліцензування. Вирішення вказаної проблеми могло б мати місце в разі надання статусу органу державного регулювання у сфері охоронної діяльності Міністерству юстиції України.

Згідно зі статтею 5 Закону «Про охоронну діяльність» [19]. суб'єкт охоронної діяльності на підставі отриманої у встановленому порядку ліцензії надає такі охоронні послуги: 1) охорона майна; 2) охорона фізичних осіб та в) охорона юридичних осіб. Як свідчить практика, не всі охоронні послуги, які на даний час надаються, законодавчо закріплені в цій статті, Тому існує суттєва потреба у доповненні переліку охоронних послуг, що надаються на даний час і їх організаційно-правових засад. Отже, з метою правового регулювання всіх видів послуг, що надаються

охоронними підприємствами слід доповнити рядом положень, а саме: 1) забезпечення порядку в місцях проведення масових заходів; 2) консультування і підготовка рекомендацій клієнтам з питань правомірного захисту від протиправних посягань; 3) охорона і супровід цінних вантажів та особистого майна громадян.

Тому при організації охоронної діяльності, як державним, та і недержавним суб'єктам, що здійснюють охоронну діяльність, потрібно враховувати різні фактори, які впливають на охорону, а саме: а) об'єкт охорони, б) вид та режим охорони, в) технічні засоби, які необхідно застосовувати.

Щодо охорони об'єктів, то існує декілька видів охорони: а) охорона за допомогою технічних засобів захисту і за допомогою автономної сигналізації; б) охорона з використанням стаціонарних і об'їзних постів; в) охорона з використанням службових собак; г) комбінована охорона (поєднання всіх трьох видів охорони). Велику групу об'єктів, які охороняються, складають стаціонарні і пересувні об'єкти, які орендуються або знаходяться у власності суб'єктів господарювання. Об'єкти охорони можна класифікувати за різними ознаками: а) за розмірами об'єкту і площі його території; б) за районом розташування об'єкту; в) за режимом роботи персоналу об'єкту; г) за технічною укріпленістю об'єкту; д) за типом охорони.

Так, за розмірами об'єкту і площі його території об'єкти охорони можна поділити на: – (малі об'єкти до 100 м. кв.); середні (від 100 до 500 м. кв.); великі (від 500 до 4000 м. кв.); дуже великі (понад 4 000 м. кв.). За районом розташування об'єкту – об'єкти, розташовані поза основною промисловою, виробничою або такою, що охороняється зоною; об'єкти в будівлях, що окремо стоять, або займають частину іншого приміщення або території; об'єкти у виробничій зоні; об'єкти у зоні, що охороняється або поблизу території, що охороняється; об'єкти поряд з криміногенними об'єктами (ринки, ресторани, вокзали і так далі). За режимом роботи персоналу об'єкту – об'єкти в яких робітники працюють в одностійному, двостійному або цілодобовому режимі. За технічною укріпленістю об'єкту – добре укріплені об'єкти, які практично

не мають вразливих місць; добре укріплені об'єкти, що мають незначну кількість вразливих місць, що контролюються охороною; слабо укріплені об'єкти, що мають значне число вразливих місць, що не контролюються охороною.

Щодо типу охорони, то вони поділяються на: об'єкти з простим типом охорони (не озброєна охорона), де безпека здійснюється періодичним обходом території, що знаходиться під охороною; об'єкти з ускладненим типом охорони (охоронці озброєні спеціальними засобами) та використовуються службові собаки, а також частина приміщень на об'єкті виведена на пульт централізованого спостереження; об'єкти з комбінованим типом охорони (озброєна охорона з використанням службових собак), більшість приміщень обладнані засобами відеоконтролю території об'єкту.

Дана класифікація може бути використана для визначення вартості послуг охорони, для прогнозування кримінальних ситуацій на об'єкті охорони та інше. При вирішенні цих питань необхідно враховувати не тільки товарно-матеріальні цінності, які знаходяться на об'єкті, а і пристосованість об'єкту для роботи підрозділів охорони. Забезпечення безпеки стаціонарних об'єктів є складним комплексом охоронних заходів, які повинні мати упереджувальний характер. Саме тому відсутність універсальних засобів захисту, вимагає створення охорони, що передбачає захист від будь-яких правопорушень [267, - с. 9-10].

Щодо нарядів, то організація охорони об'єктів може бути здійснена одиночними, парними, цілодобовими, денними або нічними, тимчасовими, на постах, на маршрутах, або караулами (при наявності від 2-х до 20 постів охорони). Так, на один цілодобовий пост при 8-годинному робочому дні, як правило призначаються 6 охоронців.

Охорона об'єктів може бути організована: а) на контрольно-пропускних та контрольно-проїзних пунктах; б) безпосередньо в приміщенні об'єкту, який охороняється або на території біля нього; в) на пунктах відеоспостереження; г) по периметру огороженя території об'єкту; д) на особливо важливих ділянках та у найбільш уразливих місцях

його території; е) мобільними групами реагування з пунктів централізованого спостереження.

Однією з ефективних форм забезпечення безпеки об'єктів є використання технічних систем охорони. Сучасні охоронні системи складаються з технічних засобів захисту (двері, ґрати на вікнах і так далі), систем сигналізації та фізичного захисту. Технічні засоби сигналізації – це апаратура, пристрої, пристосування і конструкції, призначені для виявлення погроз і створення перешкод на шляху їх поширення.

Основним недоліком організації охорони об'єктів за допомогою технічних засобів, залишаються часті помилкові спрацювання, з якими суб'єкти охоронної діяльності борються: а) технічними засобами; б) шляхом встановлення більш сучасної та надійної апаратури; в) здійснення контролю за виконанням монтажних робіт; г) постійним експлуатаційним контролем.

У зв'язку з вищевикладеним, можна запропонувати змінити процес передачі сигналів повідомлення тривожної сигналізації, що надходять з об'єктів охорони через пункти централізованого спостереження (пульти централізованої охорони) до груп затримання. Сигнал повинен бути проаналізований співробітником пункту централізованого спостереження (пульту централізованої охорони) і тільки після відхилення всіх можливих хибних випадків, ним приймається рішення про передачу сигналу «Тривога» групі затримання пункту централізованого спостереження (пульту централізованої охорони).

З метою удосконалення організаційних засад охоронної діяльності пропонуються здійснити такі заходи щодо організації охорони, а саме: а) вивчення об'єкту охорони; б) оцінка загроз об'єкту охорони; в) визначення цілей та завдань охорони; г) виділення видів охорони; д) визначення складу сил та засобів охорони; е) визначення заходів охорони та їх планування; з) розробка нормативної бази для охорони; ж) підбір сил охорони, придбання технічних засобів охорони; і) постановка завдань силам охорони; к) прийняття об'єкту під охорону; л) уточнення завдань силам охорони, періодичні інструктажі; м) забезпечення сил охорони та охоронних

заходів; н) контроль стану охорони.

Крім того, необхідно враховувати фактори, які впливають на вибір прийомів та засобів охорони об'єкту. Так, вважаємо, такою що заслуговує на увагу, пропозицію законодавчого підкріплення питання міжнародного співробітництва недержавних (приватних) охоронних організацій. Таке співробітництво здійснюється в наш час із ініціативи окремих структур у межах проведення виставок, конференцій, обміну досвідом та інше. Однак воно носить нерегулярний, епізодичний характер, внаслідок чого назріла необхідність заключення міжнародних договорів і угод, у межах яких може бути налагоджена ділова співпраця між охоронними структурами. Видається, що основні положення про принципи та умови такого міжнародного співробітництва також повинні знайти відображення в тексті закону «Про охоронну діяльність».

Проведений аналіз досвіду роботи недержавних охоронних структур дозволяє нам зробити наступні висновки. Надалі в діяльності охоронних структур все більшу актуальність будуть набувати принципово нові технології діяльності, які будуть будуватися на комплексному впровадженні технічних засобів, автоматизації обробки інформації та розширенні співробітництва з державними правоохоронними органами. Повинен отримати подальший розвиток принцип забезпечення комплексної безпеки бізнесу із застосуванням передових технологій для раннього виявлення та запобігання протиправних дій, які можуть завдати шкоди особистості, матеріальним, фінансовим і іншим інтересам не тільки охоронюваних фізичних і юридичних осіб, але й громадській безпеці суспільства. У кінцевому рахунку повинна відбутися інтеграція недержавних (приватних) охоронних структур, у загальнонаціональну систему безпеки особистості, суспільства та держави, в основі якої будуть знаходитися органи внутрішніх справ.

В остаточному рахунку, шляхів вирішення цієї проблеми декілька. Одним із них є законодавче закріплення підприємств і організацій, які зобов'язані мати державну спеціалізовану охорону, як це зробила Польща. У цьому разі спір щодо права здійснення

охоронної діяльності буде вичерпаним. Що стосується можливості застосування зброї, то можна перейняти досвід Російської Федерації і дозволити в ході здійснення детективної діяльності застосовувати спеціальні засоби, а при здійсненні недержавної охоронної діяльності – спеціальні засоби і вогнепальну зброю лише у випадках і порядку, передбаченому законом та в межах наданих ліцензією прав.

На закінчення можна зазначити, що в даний час в Україні на ринку охоронних послуг державна служба охорони має ряд переваг. Виступаючи в якості суб'єкту даного виду діяльності, вона одночасно виконує ряд контролюючих функцій по відношенню до суб'єктів надання охоронних послуг – учасників ринку, а саме: а) виконує роботу по оформленню і видачі ліцензій підприємцям на здійснення даного виду господарської діяльності; - б) МВС України залучає до перевірки діяльності недержавних Суб'єктів охоронної діяльності працівників ДСО в якості фахівців; в) чинне законодавство України надає право суб'єктам державної охорони для виконання покладених на них обов'язків, у тому числі і для здійснення договірної діяльності з надання охоронних послуг, використовувати та застосовувати вогнепальну зброю, спеціальні засоби, засоби індивідуального захисту та активної оборони, а також заходи фізичного впливу. Недержавні суб'єкти охоронної діяльності такого права не мають.

Ці переваги ДСО по відношенню до недержавних суб'єктів охоронної діяльності приводять до встановлення повної залежності недержавних охоронних структур від МВС і, як наслідок, обмеження конкуренції на ринку надання охоронних послуг

Щодо організаційного забезпечення, то, як показують результати дослідження, основні інновації та технології захисту об'єктів мають бути спрямовані на: а) подальший розвиток технічних засобів охорони, автоматизацію охорони об'єктів та створення певних технічних комплексів захисту від різних видів загроз: фізичних, технологічних, стихійних та інших; б) удосконалення технічної укріпленості об'єктів, здатних ефективно протистояти нападам на них, у тому числі і з застосуванням вибухових пристроїв та стрілецької зброї, не виключаючи і воєнну техні-

ку та в) формування нових способів охорони об'єктів на засаді поєднання можливостей механічної та фізичної охорони. Слід також створювати пости технічної охорони під контролем нарядів фізичної охорони по всіх видах охорони, серед яких - вахти, патрулі, КПП, окремі пости та інші.

Література

1. «Про затвердження правил застосування спеціальних засобів при охороні громадського порядку», Рада Міністрів УРСР; Постанова, Правила від 27.02.1991 № 49, <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/49-91-p>
2. Господарський кодекс України, Верховна Рада України; Кодекс України, Закон, Кодекс від 16.01.2003 № 436-IV <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
3. Закон України «Про міліцію» Верховна Рада УРСР; Закон від 20.12.1990 № 565-ХІІ ВР Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/565-12>
4. Закон України «Про охоронну діяльність» Верховна Рада України; 22.03.2012 № 4616-VI Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4616-17>
5. Закон України «Про захист економічної конкуренції». Верховна Рада України; Закон від 11.01.2001 № 2210-III <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2210-14>
6. Конституція України Верховна Рада України; Конституція, 28.06.1996 № 254к/96-ВР Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
7. Наказ Міністерства юстиції України від 14.02.2007 р. № 47/5 «Про затвердження Положення про Головне управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головні управління юстиції в областях, містах Києві та Севастополі та Положення про районні, районні у містах, міські (міст обласного значення), міськрайонні управління юстиції». Мін'юст України; Наказ, Положення від 14.02.2007 № 47/5 <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0124-07>
8. Постанова Кабінету Міністрів України від 14.11.2006 р. № 1577 «Про затвердження Положення про Міністерство Юстиції України» президент України; Указ, Положення, Перелік від 06.04.2011 № 395/2011 <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/395/2011>
9. Постанови Верховної Ради України «Про право власності на окремі види майна» від 17.06.92 року № 2471-ХІІ. <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2471-12>
10. Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 10 серпня 1993 р. - N 615 Кабінет Міністрів України; Постанова, Перелік від 26.08.2009 № 918 <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/918-2009-p>
11. Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з надан-

АНОТАЦІЯ

У статті проводиться дослідження організаційного забезпечення суб'єктів охоронної діяльності в Україні. Його результати дають підставу констатувати, що в існуючих нормативних актах, що регулюють відносини у сфері охорони, існують мають місце суттєві недоліки. Їх усунення обумовлює необхідність удосконалення правового регулювання охоронної діяльності на законодавчому рівні.

Обґрунтовується необхідність внесення змін щодо передачі права на видачу ліцензії на надання послуг, пов'язаних з охороною державної та іншої власності та охорони громадян відповідним органам Міністерства юстиції України. Зазначається, що робота по удосконаленню організаційного забезпечення суб'єктів охоронної діяльності повинна завершитися приведенням у систему всього законодавства, що лежить в основі охоронної діяльності в Україні, що, у свою чергу, буде сприяти підвищенню її якості та ефективності.

Розробка і прийняття інституційних законів «Про зброю» та «Про приватну детективну діяльність», поряд з уже прийнятим Законом України «Про охоронну діяльність» створить сприятливі умови для розвитку всіх видів охорони, підвищить якість взаємодії її суб'єктів, сприятиме удосконаленню державного контролю та нагляду за діяльністю недержавних суб'єктів охоронної діяльності.

ня послуг, пов'язаних з охороною державної та іншої власності, надання послуг з охорони громадян: наказ Міністерства внутрішніх справ України 1 грудня 2009 р. № 505 [zareestrovano в Міністерстві юстиції України 25 грудня 2009 р. за N 1248/17264] : [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – 3 лютого 2009.- Режим доступу до Законодавство України : <http://zakon1.rada.gov.ua>. – із змінами і доповненнями.

12. Про затвердження переліку органів ліцензування: постанова Кабінету Міністрів України від 14 листопада 2000р. №1698// Офіційний вісник України. – 2000. – № 46. – С. 218. – ст. 2001.

13. Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України: постанова Кабінету Міністрів України від 4 жовтня 2006 р. № 1383 // Офіційний вісник України від 18.10.2006. – 2006 р. – № 40. – С. 106. – ст. 2687. – із змінами і доповненнями.

14. Про затвердження Порядку контролю за додержанням Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з надання послуг,

SUMMARY

The thesis presents the analysis of the organizational support of entities of the protective activities in Ukraine. The results give reason to conclude that in existing laws that regulate the relationship in the field of protection there are significant deficiencies. Their removal causes the need for improvement the legal regulation of security activity at the legislative level.

There is the need for changes about transfer of the right to issue licenses for the provision of services relating to the protection of state and other property and protection of the citizens of the relevant bodies of the Ministry of Justice of Ukraine. It is noted that the work on improvement of organizational support of the entities of the protective activities should be bring in all legislation that that is in the basis of protective activities in Ukraine, that will enhance the quality and efficiency.

The development and adoption of institutional laws "About Weapons" and "About private detective activity", along with the already adopted law "About the protection activity" create favorable conditions for the development of all types of protection, increase the quality of the interaction between entities, contribute to the improvement of state control and supervision of protective activities of private entities.

пов'язаних з охороною державної та іншої власності, надання послуг з охорони громадян : Наказ МВС України та Держкомпідприємництва від 13 березня 2006 р., № 24/238//Офіційний вісник України. – 2006. –№ 14. – Ст. 1036.

15. Про заходи щодо вдосконалення охорони об'єктів державної та інших форм власності : постанова Кабінету Міністрів України від 10 серпня 1993 р. № 615 : [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – 8 січня 2009.- Режим доступу до Законодавство України : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

16. Проект Закону України «Про обіг зброї невійськового призначення» № 2105 від 09.02.2009 року. http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JF1MH00I.html

17. Проект Закону України «Про зброю» - № 3069 від 22.08.2008 року http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JF2D900I.html

18. Федоткин С.Н. Охрана стационарных объектов. Практическое пособие / С.Н. Федоткин. – М. : Школа охраны «Баярд», 2005 – 128 с.

19. Шестаков В.И. Концепция правового регулирования охранной деятельности в Российской Федерации / В.И. Шестаков // Хранитель. – 2008 – № 22.